

брахъ, че е чистъ характеръ, истински патриотъ, еленистъ отъ старата школа, напустналъ доброто си и сигурно мѣсто и го замѣнилъ съ несигурна кариера, като изгубилъ по тоя начинъ и пенсията си — не малко самопожертвуване. Много е непопуляренъ; препоръчалъ го Давидовъ. Стоиловъ ми разправи, че следъ дохождането на княза искали мене да поканятъ за министъръ на просвѣтата (Дриновъ заминалъ), ала Стоиловъ отъ мое име ги разубедилъ; Атанасовичъ за неспособностъ щѣлъ да бже скоро отстраненъ; той създакъ кариерата си въ България съ нѣколко умни думи въ Търновското народно събрание (дошли тамъ къмъ края заедно съ Атанасовичъ: Протичъ и Емануилъ Богориди). Първото нѣщо бѣше да ме попита — зная ли френски. По-нататъшниятъ разговоръ се води на френски. Говори за нуждата да се поканятъ чешки колонисти, особено занаятчи. Комплименти, служенето въ България — всичко това ми звучеше днесъ като горчива ирония; разбрахъ, че съмъ се впусналъ въ нѣщо непознато съ несигуренъ фонъ, „salto mortale“ въ Левантъ, както вече по-рано веднажъ бѣхъ писалъ на Стоиловъ. Неприятно впечатление: молецъ се учителъ и къмъ всички свои чиновници се обръща по ориенталски съ „ти“. Простащина, която не би трѣбвало да се срѣща dans une clancellerie, redigée à l'eurogénienne [въ една канцелария, наредна по европейски]. Съ Атанасовича отидохъ въ Народното събрание. По пѣтя срещнахъ Горанова, началникъ на отдѣление въ министерството на народното просвѣщение. Бѣше около 1 ч. Въ Народното събрание отидохъ въ бкрото, гдето бѣха народнитѣ представители — стариятъ Слвейковъ, червенъ, нечистиятъ Каравеловъ, младиятъ Станчевъ и др. Блѣскаха се около мене, наивно детинско очудване, чудѣха се, че говоря български. „Какъ си го представяте? Сега го имаме у насъ! Мислихте ли че е по-възрастенъ?“ (Атанасовичъ). „Представяхме си го като старъ професоръ съ очила и т. н.“. Единъ по единъ дойдоха и министри: Грековъ, голѣмо приветливо лице съ черна брада и мутаци, много интелигентенъ, остъръ левантински профилъ съ яни изразителни очи (Стоиловъ ми каза, че е най-даровитиятъ въ цѣлия кабинетъ); Бурмовъ, старъ трѣтлестъ госпдинъ съ кривогледи очи, козя брада и жълти лунички и следи отъ шарка по лицето, усмихнато добродушно лице; Балбановъ, малъкъ, съ кжсо подстригана гжста брада и мутаци, живъ и буенъ, физиономия à la Gindely. Младиятъ гимназиаленъ учителъ Храновъ. Заседание. Продълговата зала, червен драперии и килими, кресла върху наклонна площъ за окоо 120 души, между които 15 турци, повечето селяни. Прозоритѣ сж надѣсно, отзадъ е галерия (за стоене), надѣсно като прзорець—галерия за жени. Подиумътъ е издигнатъ, маса за председателя и за бюрото, надѣсно масата на мини-